

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Evy Baranovej, v právnej veci žalobcu: **JUDr. E. V., PhD.**, advokát, *zastúpený advokátom JUDr. J. O.*, proti žalovanému: **Úrad pre verejné obstarávanie**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu č. 667-227-7000/2006 zo dňa 15. júna 2006, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 S 256/2006-52 zo dňa 7. februára 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 S 256/2006-52 zo dňa 7. februára 2008 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zo dňa 7. februára 2008, č.k. 1 S 256/2006-52 zamietol žalobu žalobcu (§ 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), ktorou sa domáhal preskúmania a následného zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 667-227-7000/2006 zo dňa 15. júna 2006, ktorým boli zamietnuté námietky žalobcu proti výsledku vyhodnocovania ponúk; žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že obstarávateľ – D. P., a.s. – použil pri zadávaní nadlimitnej zákazky na predmet obstarávania postup zadávania podprahovej zákazky podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaného (ďalej len zákon o verejnom obstarávaní) uverejnením výzvy na predkladanie ponúk

na profile obstarávateľa. V závislosti od typu obstarávateľa a predpokladanej hodnoty zákazky išlo o nadlimitnú zákazku. Obstarávateľovi bolo doručených sedem ponúk, z toho jedna žalobcova. Obstarávateľ žalobcovi dňa 27. apríla 2006 oznámil, že jeho ponuka (stanovená suma 0,- Sk a súčasne bonus formou zmluvného daru vo výške 10% zo sumy vymožených a zaplatených trov právneho zastúpenia) neuspela. Proti výsledku vyhodnotenia ponúk podal žalobca žiadosť o nápravu, ktorú obstarávateľ zamietol listom zo dňa 4. mája 2006. Dňa 15. mája 2006 podal žalobca námietky proti výsledku vyhodnocovania ponúk. Žalovaný preskúmaným rozhodnutím námietky žalobcu zamietol.

Krajský súd poukázal na to, že verejným obstarávaním sú postupy, ktoré sa konajú a prebiehajú bez zatajenia, otvorené a neskrývané. Verejné obstarávanie je rozdelené do nasledovných etáp: príprava, plánovanie, výber zmluvného partnera a realizácia zmluvy. Zákonom o verejnom obstarávaní sú upravené pravidlá pre tento proces, a to hlavne pre etapu výberu zmluvného partnera. Jeho úlohou je predovšetkým zabezpečiť v rámci procesu verejného obstarávania maximálnu možnú mieru transparentnosti, nediskriminácie a zabezpečenia rovnakých podmienok pre všetkých uchádzačov.

Krajský súd považoval postup žalobcu pri splnení kritérií (ním navrhnutá cena 0,- Sk vrátane daru vo výške 10% z vymožených pohľadávok) za rozporný so zákonom o verejnom obstarávaní. Postup pri zadávaní zákazky je upravený v súťažných podkladoch, ktoré sú záväzné pre všetkých účastníkov procesu verejného obstarávania. Žalobcom ponúknutý bonus je pri verejnom obstarávaní absolútne neakceptovateľný. Darovacia zmluva je totiž klasický synalagmatický právny úkon, ktorého uzavretie sa odvíja od dohody zmluvných partnerov, darcu a obdarovaného. Darovanie je vlastne bezodplatné, to znamená, že ak obdarovaný dar prijme, nezaväzuje sa poskytnúť nijakú protihodnotu daru. V tomto prípade žalobca viazal svoje darovanie na podmienku úspechu v súťaži, čo je v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní, resp. podľa názoru súdu takéto konanie zo strany žalobcu je neprípustné a neakceptovateľné vzhľadom na právnu úpravu zákona o verejnom obstarávaní. Ponúknutie daru zo strany žalobcu je nad rámec súťažných podkladov. Krajský súd uzavrel, že obstarávateľ postupoval správne a že iný postup by nekorešpondoval nielen s ustanoveniami zákona o verejnom obstarávaní ale aj s jeho nosnými princípmi.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť, rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Podľa žalobcu sa krajský súd v napadnutom rozsudku nevysporiadal s jeho námietkou o nesprávnom právnom posúdení veci žalovaným ani s námietkou o nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného pre nedostatok dôvodov, čo vedie k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ak súd pri odôvodňovaní rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje ustanovenie § 157 ods. 2

Občianskeho súdneho poriadku, dochádza nielen k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. Odôvodnenie rozhodnutí súdov tvorí súčasť spravodlivého súdneho procesu a zodpovedá základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 6/03 zo dňa 13.marca 2003).

Žalobca v odvolaní poukázal na to, že ustanovenie § 35 ods. 1 písm. b/ zákona o verejnom obstarávaní neumožňuje rozdelenie ceny na účely hodnotenia ponúk na časť, na ktorú sa v rámci hodnotenia ponúk bude prihliadať, a na časť, na ktorú sa prihliadať nebude; neumožňuje ani aby sa v prípade rovnakej cenovej ponuky viacerých uchádzačov určila úspešná ponuka na základe dodatkového kritéria. Podľa žalobcu, ak obstarávateľ neprihliadol na žalobcom navrhovaný bonus, mal vyhodnotiť ponuku ako úspešnú spolu s ponukou JUDr. K., nakoľko bez tohto bonusu by bola ich ponuka rovnaká (0,- Sk). Jediným kritériom na vyhodnotenie ponúk v predmetnom verejnom obstarávaní bola najnižšia cena. Výnimkou je len neobvykle nízka cena, kedy obstarávateľ postupom podľa ustanovenia § 42 ods. 4 druhá veta zákona o verejnom obstarávaní vylúči ponuku s takouto neobvykle nízkou cenou. Pre obstarávateľa bol prípustný jediný možný postup použitím matematických pravidiel zistiť, ktorá z ponúkaných cien je najnižšia.

Ponuka žalobcu v návrhu v časti týkajúcej sa tarifnej odmeny znamená, že žalobca navrhol, aby obstarávateľovi pripadlo 90% zo súdom prisúdených a od dlžníka vymožených trov právneho zastúpenia. Za použitia ustanovenia § 266 a nasl. Obchodného zákonníka je teda zrejmy takýto výklad žalobcom ponúkaného zmluvného daru. Súd však v rozsudku analyzoval bonus vo forme zmluvného daru a vychádzal z toho, že malo ísť o bežné darovanie. Ak sa v návrhu uvádza, že mandátar poskytne mandantovi bonus formou zmluvného daru vo výške 10% zo sumy vymožených a zaplatených trov právneho zastúpenia, de facto to znamená, že mandátar (žalobca) si nárokuje časť odmeny podľa čl. V bodu 5.2 návrhu mandátnej zmluvy len vo výške 90% sumy tam uvedenej. Žalobca obsahovo to isté vyjadril v návrhu ako bonus vo forme zmluvného daru vo výške 10% zo sumy vymožených a zaplatených trov právneho zastúpenia.

Žalobca v odvolaní tiež uviedol, že zásady a princípy verejného obstarávania je povinný dodržiavať obstarávateľ. Ponuka uchádzača preto nemôže byť s týmto ustanovením zákona o verejnom obstarávaní v rozpore, keďže uchádzač nemá právnu povinnosť princípy tam uvedené dodržiavať.

Žalobca v podaní zo dňa 15.decembra 2008 uviedol, že napadnutý rozsudok krajského súdu považuje za arbitrárny, pretože napriek jednoznačným záverom o najnižšej cene ponúkutej žalobcom vo verejnom obstarávaní a o tom, že najnižšia

cena bola jediným kritériom na vyhodnotenie ponúk, prvostupňový súd žalobu zamietol.

Žalobca v ďalšom podaní zo dňa 4.februára 2009 poukázal na Metodické usmernenie žalovaného č. 141-2000/2007 zo dňa 1.marca 2007 o vyhodnocovaní ponúk, ďalej na rozhodnutia žalovaného v iných veciach č. 886-117-7000/2007 zo dňa 27.augusta 2007, č. 995-134-7000/2007 zo dňa 14.septembra 2007 a č. 1038-158-7000/2008 zo dňa 9.októbra 2008. Na pojednávaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky dňa 11.februára 2009 predložil rozhodnutie Súdneho dvora Európskych spoločenstiev vo veci C-315/01 zo dňa 19.júna 2003 v anglickom jazyku s čiastočným prekladom vybraných častí aj do slovenského jazyka.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť, pretože ho považuje za správny a zákonný. Uviedol, že v aplikačnej praxi verejného obstarávania dochádza k situácii, že viacero uchádzačov predloží rovnakú ponukovú cenu, pričom jediným obstarávateľom stanoveným hodnotiacim kritériom je najnižšia cena. Práve pre tento prípad si obstarávatelia v súťažných podkladoch stanovujú pravidlo, ktoré obstarávateľ aplikuje v prípade zhody cenových ponúk viacerých uchádzačov. Takéto pravidlo nemožno považovať za ďalšie hodnotiace kritérium, ale za spôsobom uplatnenia kritéria najnižšej ceny pre prípad zhody cenových ponúk viacerých uchádzačov. V predmetnej právnej veci si obstarávateľ v časti VII. ods. 1 súťažných podkladov stanovil, že jediným kritériom na vyhodnotenie ponúk je cena, pričom cenu si obstarávateľ stanovil ako výšku paušálnej odmeny. V čl. VIII. ods. 3 súťažných podkladov si obstarávateľ upravil pravidlo, podľa ktorého v prípade, že dvaja uchádzači predložia ponuku s rovnakou vyhodnocovacou cenou, víťazom sa stane ten, kto bude mať v rámci predložených dokladov podľa bodu 12 výzvy vyšší počet vymáhaných pohľadávok.

Žalovaný nepovažuje tvrdenie žalobcu, že ponúkol najnižšiu cenu, za správne. Žalobca v návrhu na plnenie kritérií uviedol, že „navrhovaná cena pre účely hodnotenia ponuky, t.j. výšky úhrady mandanta za poskytovanie požadovaných služieb v rozsahu podľa mandátnej zmluvy, ktorá je prílohou tohto materiálu, je 0,- Sk, mandatár okrem toho poskytne mandantovi bonus formou zmluvného daru vo výške 10% zo sumy vymožených a zaplatených trov právneho zastúpenia“. Žalobcova cenová ponuka bola preto nad rámec ceny pre účely hodnotenia ponuky ako jediného hodnotiaceho kritéria v zmysle súťažných podkladov. Obstarávateľ nemohol zohľadniť a vyhodnotiť komplexne celú cenovú ponuku žalobcu, konkrétne tú jej časť, v ktorej sa žalobca zaviazal poskytovať obstarávateľovi bonus formou zmluvného daru vo výške 10% zo sumy vymožených a zaplatených trov právneho zastúpenia. V opačnom prípade by obstarávateľ porušil základné princípy, na ktorých spočíva verejné obstarávanie (princíp rovnakého zaobchádzania, nediskriminácie uchádzačov, transparentnosti). Ak chcel žalobca namietať podmienky uvedené v súťažných podkladoch, mal podľa ustanovenia § 136 ods. 3 písm. b/ zákona o verejnom

obstarávaní podať do siedmich dní odo dňa prevzatia súťažných podkladov žiadosť o nápravu proti podmienkam uvedeným v súťažných podkladoch. Žalobca však v tejto lehote žiadosť o nápravu nepodal, preto mu podľa § 136 ods. 5 zákona o verejnom obstarávaní zaniklo právo podať námietky proti podmienkam uvedeným v súťažných podkladoch, v dôsledku čoho je žalobcova argumentácia poukazujúca na podmienky uvedené v súťažných podkladoch bezpredmetná.

Zástupca žalovaného na pojednávaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky dňa 11. februára 2009 uviedol, že metodický pokyn, na ktorý sa odvoláva žalobca, ako aj rozsudok Súdneho dvora Európskych spoločenstiev vo veci C-315/01, sa týkajú kritéria obstarávateľa a nie pravidiel, aké si obstarávateľ zvolí, preto s predmetnou právnou vecou nesúvisia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol na odvolacom pojednávaní dňa 11. februára 2009 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Za správne orgány sa považujú orgány štátnej správy, orgány územnej samosprávy, ako aj orgány záujmovej samosprávy a ďalšie právnické osoby, ako aj fyzické osoby, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ods. 2). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (ods. 3). Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia správneho orgánu (§ 250i ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku).

V predmetnej právnej veci je predmetom konania posúdenie správnosti aplikácie príslušných ustanovení zákona o verejnom obstarávaní žalovaným ako aj krajským súdom ako súdom prvého stupňa.

Pri zadávaní zákaziek podľa zákona o verejnom obstarávaní sa uplatňujú princípy rovnakého zaobchádzania, nediskriminácie uchádzačov alebo záujemcov, transparentnosti a princíp hospodárnosti a efektívnosti (§ 9 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní). Tieto princípy korešpondujú s princípmi verejného obstarávania podľa ustanovenia čl. 10 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/17/ES zo dňa

31.marca 2004 o koordinácii postupov obstarávania subjektov pôsobiacich v odvetviach vodného hospodárstva, energetiky, dopravy a poštových služieb, čl. 2 a bodu 46 preambuly Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/18/ES zo dňa 31. marca 2004 o koordinácii postupov pri zadávaní verejných zákaziek na práce, verejných zákaziek na dodávku tovaru a verejných zákaziek na služby.

Princíp rovnakého zaobchádzania znamená, že každý záujemca alebo uchádzač dostáva informácie rovnakým spôsobom, v rovnakom čase a v rovnakom obsahu. Pre princíp nediskriminácie platí, že nemôžu byť stanovované podmienky, ktoré by niektorého z uchádzačov alebo záujemcov zvýhodňovali a iného naopak znevýhodňovali a pritom by nemali objektívnu súvislosť s predmetom a realizáciou zákazky. Princíp transparentnosti vyžaduje stanovenie jednoznačných postupových krokov a ich písomné zachytenie pre potrebu spätnej kontroly. Princíp hospodárnosti sa viaže na ekonomickú výhodnosť ponuky a princíp efektívnosti na časový priebeh verejného obstarávania. V prípade princípu hospodárnosti ekonomická výhodnosť neznamená nutnosť získať predmet zákazky za najnižšiu cenu.

Obstarávateľ - D. P., a.s. - vyhlásil verejné obstarávanie, ktorého predmetom bolo „Vymáhanie pohľadávok za porušenie tarifno-prepravných podmienok“ (podprahová zákazka). Obstarávateľ preto v súlade so zákonom o verejnom obstarávaní určil, že jediným hodnotiacim kritériom na vyhodnotenie ponúk je cena, pričom cenu si obstarávateľ stanovil ako výšku paušálnej odmeny. V čl. VIII. ods. 3 súťažných podkladov si obstarávateľ upravil pravidlo, podľa ktorého v prípade, že dvaja uchádzači predložia ponuku s rovnakou vyhodnocovacou cenou, víťazom súťaže sa stane ten, ktorý bude mať v rámci predložených dokladov podľa bodu 12 výzvy vyšší počet vymáhaných pohľadávok.

Podľa ustanovenia § 35 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní verejný obstarávateľ a obstarávateľ vyhodnocuje ponuky na základe kritérií na vyhodnotenie ponúk. Ponuky sa vyhodnocujú na základe ekonomicky najvýhodnejšej ponuky alebo najnižšej ceny. Podľa ods. 3 citovaného ustanovenia ak sa ponuky vyhodnocujú na základe ekonomicky najvýhodnejšej ponuky, verejný obstarávateľ a obstarávateľ určí jednotlivé kritériá súvisiace s predmetom zákazky, ktorými sú najmä cena, technické vyhotovenie, funkčné charakteristiky, environmentálne charakteristiky, prevádzkové náklady, efektívnosť prevádzkových nákladov, pozáručný servis a technická pomoc, lehota dodania tovaru. Verejný obstarávateľ a obstarávateľ okrem jednotlivých kritérií určí aj pravidlá uplatnenia kritérií, ktorými zabezpečí kvalitatívne rozlíšenie splnenia jednotlivých kritérií. Verejným obstarávateľom a obstarávateľom určené pravidlá uplatnenia kritérií musia byť nediskriminačné a musia podporovať čestnú hospodársku súťaž. Verejný obstarávateľ a obstarávateľ určí každému z kritérií podľa odseku 3 relatívnu váhu, ktorú možno vyjadriť určením intervalu s príslušným maximálnym rozpätím. Z uvedeného vyplýva, že obstarávateľ pri určení hodnotiaceho kritéria dodržal ustanovenie § 35 zákona o verejnom obstarávaní. Pravidlo, ktoré

by sa uplatnilo v prípade, že dvaja uchádzači predložia ponuku s rovnakou vyhodnocovacou cenou, t.j. víťazom sa mal stať ten, kto bude mať v rámci predložených dokladov vyšší počet vymáhaných pohľadávok, nie je v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní. Ide o pravidlá uplatnenia kritérií, ktorými sa zabezpečí kvalitatívne rozlíšenie splnenia jednotlivých kritérií, tak ako to predpokladá ustanovenie § 35 ods. 3 druhá veta zákona o verejnom obstarávaní a čl. 55 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/17/ES z 31.marca 2004 o koordinácii postupov obstarávania subjektov pôsobiacich v odvetviach vodného hospodárstva, energetiky, dopravy a poštových služieb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so záverom krajského súdu, že žalobcom ponúknutý bonus je pri verejnom obstarávaní absolútne neakceptovateľný. Žalobca v návrhu na plnenie kritérií uviedol, že „navrhovaná cena pre účely hodnotenia ponuky, t.j. výšky úhrady mandanta za poskytovanie požadovaných služieb v rozsahu podľa mandátnej zmluvy, ktorá je prílohou tohto materiálu, je 0,- eur (pôvodne 0,- Sk), mandatár okrem toho poskytne mandantovi bonus formou zmluvného daru vo výške 10% zo sumy vymožených a zaplatených trov právneho zastúpenia“. Z takto formulovanej ponuky žalobcu jednoznačne vyplýva, že ju rozdelil na dve časti: 1/ navrhovaná cena pre účely hodnotenia ponuky je 0,- eur (pôvodne 0,- Sk), 2/ zmluvný dar vo výške 10% zo sumy vymožených a zaplatených trov právneho zastúpenia. Podľa synonymického slovníka slovenčiny (tretie, nezmenené vydanie, Veda 2004) slovo „okrem“ vyjadruje rozmnožovanie, zväčšovanie počtu niečoho, zvyšovanie miery deja a pod., vyjadruje jestvovanie, prítomnosť, konanie niekoho, niečoho súčasne s jestvovaním, prítomnosťou, konaním niekoho, niečoho iného; synonymami sú „okrem toho“, „ďalej“, „potom“, „ešte“, „navyše“ a pod. Logickým výkladom tejto ponuky možno dospieť k záveru, že žalobca viazal poskytnutie zmluvného daru na svoju úspešnosť vo verejnom obstarávaní, čo je neakceptovateľné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožnil s názorom žalobcu, že v prípade ním ponúknutého bonusu ako zmluvného daru nejde o klasické darovanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že žalobca sám v návrhu pomenoval kategóriu poskytovaného bonusu – zmluvný dar. Zmluvný dar môže byť predmetom len darovacej zmluvy ako dvojstranného právneho úkonu. Aj keď Obchodný zákonník v ustanoveniach § 266 a nasl. obsahuje niektoré ustanovenia o právnych úkonoch, ide o všeobecné vymedzenie pojmov. Darovacia zmluva nie je v Obchodnom zákonníku špecificky upravená, a preto na základe ustanovenia § 1 ods. 2 druhá veta Obchodného zákonníka je pri jej právnej úprave potrebné vychádzať z ustanovení Občianskeho zákonníka, konkrétne z jeho ustanovení § 628 - § 630. Podstatou darovacej zmluvy je darcom niečo bezplatne prenechané alebo sľúbené obdarovanému, ktorý tento dar alebo sľub prijíma. K uzavretiu takejto zmluvy v predmetnej právnej veci nedošlo, pretože obstarávateľ (v postavení obdarovaného) s ňou nesúhlasil a považoval ju za neakceptovateľnú a rozpornú

s princípmi verejného obstarávania. Ponúknutie daru zo strany žalobcu je nad rámec súťažných podkladov. Krajský súd preto správne poukázal na existenciu synalagmatického právneho vzťahu, ktorého uzavretie sa odvíja od dohody zmluvných partnerov, darcu a obdarovaného.

V prípade, že žalobca chápe poskytnutie zmluvného daru ako odmenu v rámci mandátnej zmluvy, nemožno sa s takýmto výkladom zmluvného daru stotožniť. Podstatou mandátnej zmluvy podľa ustanovení § 566 a nasl. Obchodného zákonníka je záväzok mandatára, že pre mandanta na jeho účet zariadi za odplatu určitú obchodnú záležitosť uskutočnením právnych úkonov v mene mandanta alebo uskutočnením inej činnosti a mandant sa zaväzuje zaplatiť mu za to odplatu. Odplata môže byť dohodnutá fixnou sumou alebo percentuálnym vyjadrením. V predmetnej právnej veci by bolo možné rozumieť odplatu práve sumu 0,- eur (pôvodne 0,- Sk), pričom pri ďalších vyjadreniach už žalobca vnáša do tejto zmluvy prvky darovacej zmluvy, s ktorou opätovne musí obdarovaný (obstarávateľ) súhlasiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky k metodickému usmerneniu žalovaného č. 141-2000/2007 zo dňa 1.marca 2007, na ktoré sa žalobca odvoláva, uvádza, že ide o vnútorný akt verejnej správy, ktorý smeruje dovnútra určitého systému orgánov verejnej správy. Zaväzuje len podriadené útvary, prípadne adresátov (normatívne inštrukcie, usmernenia, služobné pokyny). Tieto akty nie sú všeobecne záväzné, nie sú prameňom správneho práva a preto nemôžu byť pre súd záväzné. Úrad pre verejné obstarávanie poskytuje v súvislosti s aplikáciou zákona o verejnom obstarávaní metodické usmernenie pre verejných obstarávateľov a obstarávateľov, čo jednoznačne vyjadruje charakter usmernení ako vnútorného aktu. Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti poukazuje na ustanovenie čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom, z toho vyplýva, že nie sú viazaní nielen podzákonnými normami, ale ani normami, ktoré nie sú súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky (III. ÚS 64/2000). Na margo tejto otázky Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že žalobcom napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané dňa 15.júna 2006, kým predložené metodické usmernenie bolo vydané až dňa 1.marca 2007.

K žalobcom predloženým rozhodnutiam žalovaného v iných veciach č. 886-117-7000/2007 z 27. augusta 2007, č. 995-134-7000/2007 zo 14. septembra 2007 a č. 1038-158-7000/2008 z 9.októbra 2008 Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že tieto rozhodnutia sa týkajú nejednoznačného definovania požiadavky obstarávateľa, dvoch rozličných spôsobov hodnotenia ponúk, ktoré si navzájom odporujú, a uplatniteľnosti návrhu na plnenie kritéria, ktoré však s predmetnou právnou vecou nesúvisia. Obstarávateľ presne špecifikoval svoje požiadavky a vo verejnom obstarávaní neboli uplatnené dva rozličné spôsoby hodnotenia ponúk,

ktoré by si navzájom odporovali. Napokon, Najvyšší súd Slovenskej republiky nie je oprávnený v tomto konaní posudzovať žalobcom predložené rozhodnutia žalovaného, pretože nie sú predmetom prebiehajúceho súdneho preskúmavacieho konania, a navyše bez znalosti spisových materiálov, ktoré s týmito tromi rozhodnutiami žalovaného, označenými v úvode tohto odseku, súvisia.

Pre posúdenie arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne a zákonne konformný. Inými slovami povedané, úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo zistiť, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým najvyšší súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav, nie je svojvoľný (arbitráry) alebo ústavne a zákonne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy (m.m. II. ÚS 127/07).

Ako vyplýva z konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad II. ÚS 127/07, I. ÚS 110/02) o svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. V predmetnej právnej veci aplikácia a výklad príslušných ustanovení zákona o verejnom obstarávaní nie je popretím ich zmyslu. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu je riadne odôvodnený, nie je arbitráry a nesignalizuje možnosť porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy. Úvaha krajského súdu, ktorá vychádza z konkrétnych faktov, je logická, a preto aj legitímna a žiadne znaky arbitrárnosti nevykazuje.

Skutočnosť, že sa sťažovateľ s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napríklad II. ÚS 87/07-10). Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína, a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s tým v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

Napokon aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú; článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí

odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku zo dňa 21.januára 1999, Van de Hurk proti Holandsku zo dňa 19.apríla 1994). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je potrebné posudzovať vždy so zreteľom na konkrétny prípad aj so zreteľom na charakter konania (správne súdnictvo), v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané (Ruiz Torija proti Španielsku zo dňa 9.decembra 1994).

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave riadne odôvodnený, podrobne odpovedal na všetky pre vec dôležité argumenty žalobcu, jeho odôvodnenie je v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, a preto podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu práva žalobcu na prístup k súdu, nebola mu ani odňatá možnosť konať pred súdom.

Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 S 256/2006-52 zo dňa 7.februára 2008 ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovanému v tomto konaní náhrada trov neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 11. februára 2009

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová